

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opgericht 1 januari 1881

Mr. C. J. GOUDSMIT over gevaren van radio en tv

IN HET TIJDSCHRIFT voor Sociale Geneeskunde van 15 april troffen wij het volgende artikel aan van de hand van mr. C. J. Goudsmit:

Enige tijd geleden heeft het Centraal Medisch Tuchtcollege een beslissing genomen, die de verantwoordelijkheid doet onderkennen van hen die de aanvaardbaarheid hebben te beoordelen van hetgeen door televisie en radio kan worden uitgezonden.

In het bedoelde geval had een arts in een televisieuitzending die aan het ziekenfondswezen was gewijd onder meer gezegd, dat zowel hijzelf als vele andere artsen bewust hun diagnose aanpassen aan de geneesmiddelen die zij wensen voor te schrijven, omdat deze geneesmiddelen op de juiste diagnose niet te verkrijgen zouden zijn, dat door overbelasting van de artsen door het in Nederland geldende ziekenfondssysteem vele werkelijk zieke patiënten geen tijdige behandeling krijgen en dat het systeem van de verplichte verzekering de moraal van de artsen ondermijnt.

Het Tuchtcollege legde de arts terzake de maatregel van berisping op, omdat de bewuste arts zich door zijn uitlatingen schuldig gemaakt had aan handelingen die het vertrouwen in de stand der geneeskundigen ondermijnen.

Er zijn meer voorbeelden te geven van onjuiste en zelfs van voor de volksgezondheid gevaarlijke voorlichting. Zo is het niet lang geleden dat een aantal kwakzalvers voor de televisie van hun bijzondere vaardigheid kwam getuigen. Ook dat was een uitzending, die uit een oogpunt van gezondheidsvoorlichting zeer gevaarlijk kan zijn.

Degenen die belast zijn met de taak te beoordelen wie door de televisie en radio tot het spreken over belangrijke onderwerpen als de volksgezondheid behoren te worden toegelaten, hebben een uiterst verantwoordelijke taak. Het belang van een goede voor-

lichting door deze media kan niet hoog genoeg worden aangeslagen.

Het is dan ook niet zonder reden dat de Minister en de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Volksgezondheid in de Volksgezondheidsnota 1966 hieraan bijzondere aandacht hebben geschonken. Wij lezen daar (p. 212):

„De bevordering van de geestelijke en lichamelijke gezondheid door goede voorlichting en opwekking tot hygiënische levensgewoonten, met inbegrip van een aangepast gedrag en tolerantie voor meer of minder aangepaste gedragingen van anderen, komt bij alle categorieën van gezondheidsbescherming, geestelijke en lichamelijke, als dwingende eis naar voren.

Met gebruikmaking van de mogelijkheden van de massacommuni-

catie, de algemene en de gespecialiseerde pers zal aan de bevolking in zijn geheel, alsook aan bepaalde categorieën van personen werkzaam op het gebied van de volksgezondheid (beroepsbeoefening), of daarbuiten (jeugdigen, werknemers, gepensioneerden) een gerichte voorlichting worden gegeven over gezondheidszaken met het oogmerk het volgen van een hygienisch verantwoorde levenswijze te stimuleren”.

Indien de voor radio- en televisieuitzendingen verantwoordelijke autoriteiten zich onvoldoende rekenschap geven van de vraag wie zij moeten uitnodigen om voorlichting te geven, is het duidelijk dat van de door de bewindslieden nagestreefde doeleinden maar bitter weinig terecht kan komen, besluit mr. Goudsmit.

Spreekuren zijn het grote gevaar

IN EEN VAN zijn bekende voordrachten over parapsychologie en haar beoefenaren zei de Arnhemse inspecteur van politie, de heer J. W. Gosker, toen hij te Zevenaar sprak voor het Jongerencontact Mozaiek, het tekenend te vinden, dat:

- Dusseldorf, bij het bureau tot uitroeiing van het bijgeloof, een bedrag van 3000 DM klaar ligt voor de eerste echte telepaat, die zich meldt.
- In Frankfort bij „Der Spiegel” een bedrag van 5000 DM klaar ligt voor de telepaat die een vijf jaar oude moord oplost. Bij de beide bureaus heeft zich nog steeds niemand gemeld.
- De wetenschappelijke publicaties van prof. Tenhaef terecht komen bij de redacties van damesbladen, waaronder Margriet.
- De reeds enige tijd gepensioneerde hoogleraar Tenhaef nog steeds geen opvolger heeft gekregen.
- De praktijk bewijst, dat bezoeken aan paragnosten gebracht, veel levensleed veroorzaken.

Openbare seances van lieden als Winando, die de heer Gosker blijkens het verslag in Liemers Lantaern noemde, bieden alleen gelegenheid om eens lekker bedrogen te worden. Maar het grote gevaar schuilt in de spreekuren die de grote meester aankondigt na de seance. Daar gaat men heen om in ruil voor veel geld raad te krijgen. De uitwerking van de uit de duim gezogen „raadgevingen” is dikwijls fataal. De gevolgen liegen er niet om, aldus de heer Gosker: chantage, abortus, zelfmoord, gebroken huwelijken, onverantwoorde emigratie. „Een privé-consult is het sein om zo snel mogelijk te vertrekken”.

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is kwakzalverij

Onbegrijpelijke lankmoedigheid van kantonrechter te Zaandam

IN DE JONGSTE ledenvergadering heeft de heer Henri Knap de lankmoedigheid van sommige leden van de zittende magistratuur ten aanzien van kwakzalvers gegispd. En ons bestuurslid, dokter Stal, merkte toen nog op dat het zo moeilijk blijkt getuigen tegen kwakzalvers te vinden. En nauwelijks was ons vorig nummer waarin van een en ander melding werd gemaakt van de pers of daar vinden wij een bericht over een zéér lankmoedige houding van een kantonrechter. En van zes getuigen, die hun aanvankelijke verklaringen herriepen en nu niets dan lof hadden voor de z.g. kruidendokter. Zij verklaarden ook, dat deze man hen telkens vroeg: „En wat zegt uw huisdokter er van?”

De kruidendokter had kennelijk wel de sympathie van de kantonrechter te Zaandam, mr. R. v. Houten. Getuige deze vraag, die wij aan 'n verslag in De Nieuwe Dag ontlennen: „Als een Nederlands burger een drogisterij of een apotheek binnenstapt en daar een middelje vraagt dat hem of haar van de hoofdpijn moet afhelfen, dan overtreedt de verkoper of verkoopster de strenge wet op de geneeskunde, met andere woorden: degenen die de aspirientjes op deze wijze verkoopt is strafbaar omdat hij of zij onbevoegd de geneeskunde uitoefent. Waarom worden zij niet en een zogenaamde kruidendokter, die precies het zelfde doet, wél vervolgd?”

Diagnose stellen

TOT ZOVER DE kantonrechter, die echter heel wel weet, dat het niet om een aspirientje gaat, want daar komen de mensen niet voor bij de z.g. kruidendokter. De vraag was gericht tot de getuige-deskundige, de inspecteur voor de volksgezondheid in Noord-Holland, de arts A. Pieron. Deze was gedagvaard door substituut-officier, mr. Lagerwaard, in de zaak van de bekende kruidenhandelaar H., die terecht stond wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunde.

Dokter Pieron had een collega gestuurd naar H. in Zaandam om de zaak te onderzoeken. Het feit, dat er een wachtkamer was en de kruidenhandelaar de mensen één voor één bij zich riep, was voldoende om vast te stellen, dat H. ook diagnoses vaststelde en dat mag niet.

Dokter Pieron vervolgde: „zelfs een apotheker mag niet een buisje aspirine verkopen aan iemand, die bij hem komt en vraagt om „iets tegen hoofdpijn.” Hij moet deze klant eerst naar een arts verwijzen. Het is een heel andere zaak als de klant zelf meteen om aspirine vraagt. Want dat mag vrij verkocht worden. Maar men mag niet aan de hand van de klacht zelf de therapie vast stellen. En dat is hier gebeurd.”

De verdediger van H. was bijzonder scherp tegen de „abnormale” begrenzing van de taken der medici. De kantonrechter die naar de correspondent van De Nieuwe Dag vaststelt altijd zeer mild is in dit soort zaken, verklaarde evenwel, dat vaststond dat de wet was overtreden. Zolang die wet niet veranderd is, moet ze worden toegepast. Maar hij deed f 200,— van de eis af, zodat de boete op f 300,— werd bepaald; „verkoopt u alleen maar achter de toonbank,” zei mr. van Houten tegen H., „dat mag best, en lever maar op bestelling.”

De Zaandamse kantonrechter dreef de lankmoedigheid jegens deze wets-overtreder dus zover, dat hij hem nog juridisch advies er bij gaf. Zodat de toch al niet te hoge boete van 300 gulden door de Zaanse kruidenhandelaar snel genoeg terug verdiend kan worden.....

Dik bloed

DE ZAAK TEGEN de Zaandamse kruidenhandelaar heeft zo'n anderhalf jaar geduurd. In het meinummer van 1965 van het Maandblad hebben wij er ook al over bericht. De officier van justitie had toen bij de behandeling uitgeroepen: „Ik wil de zaak nu helemaal zien uitgezocht”. De getuigenverklaringen bleken echter thans zeer in het voordeel van de kruidenhandelaar uit te vallen. Bij de behandeling van de zaak omstreeks een jaar geleden beweerde de man, dat de mensen hem „gewoon om kruiden hadden gevraagd”. Daartegenover stonden de verklaringen van Johanna Jacoba van der Es en T. A. van Bronswijk, die hij strak had aangekeken waarna hij in beide gevallen de diagnose had gesteld: „dik bloed”. Hij had toen ook toegegeven, dat wanneer een vrouw bij hem kwam, die zei, dat zij last had van pijn in haar zij, hij aannam dat het wel haar gal zou zijn. „Maar dat is zeer gevaarlijk”, had de kantonrechter toen (en met reden! Red. Maandblad) opgemerkt. „Pijn in je zij kan van alles betekenen”.

Pas op voor beroepshelderzienden

IN EEN VOORDRACHT voor de Jongerenontwikkelingskring te Tilburg sprak de heer J. de Neyn van Hoogwerff over „Wat is helderziendheid”. Er was zeer veel belangstelling voor dit onderwerp. De spreker bleek niet helemaal afwijzend te staan tegenover sommige vormen van helderziendheid, maar waarschuwde tegen de z.g. beroepshelderzienden, die beweren zekerheid in onzekere zaken te kunnen brengen. „Dit is onmogelijk”.

Misschien moet de wetenschap nog een lange ontwikkeling doormaken voor zij aan een verklaring van de helderziendheid toe is, aldus de spreker. Misschien is ze nog te beperkt om de paragnosie te kunnen bevatten en geldt voor haar wat de verslaggever van het Nieuwsblad van het Zuiden de heer Neyn van Hoogwerff uit De Koopman van Venetië laat citeren. „There's more between sky and earth than in your philosophy, Horatio”. Het citaat is echter niet uit Shakespeare's Koopman van Venetië maar uit Hamlet. Men kan het vinden in het eerste bedrijf aan het slot van het vijfde toneel. De woorden van Hamlet tegen zijn vriend Horatio worden vaak fout geciteerd. Vandaar dat we ze hier nog even herhalen: „There are more things in heaven and earth, Horatio, Than are dreamt of in your philosophy”.

Kwakzalver zou hondje genezen . . .

DE MAASTRICHTSE RECHTBANK heeft de 51-jarige J. van de M. uit Schaesberg veroordeeld tot een boete van duizend gulden wegens het onbevoegd uitoefenen van de diergeneeskunde en tot vijfhonderd gulden boete wegens het onbevoegd verstrekken van geneesmiddelen. Van de M. had in juli van het vorige jaar een hondje behandeld, dat aan een oorontsteking leed. Hij had ook medicijnen gegeven. Het resultaat was echter nihil. Het diertje werd zo ziek, dat een dierenarts het uit zijn lijden moest verlossen. De officier van justitie had tegen de kwakzalver tweemaal duizend gulden boete geëist.

„U heeft de oude man”, fluisterde de pendelaar

HET LANDJE GELEGEN aan de Zuidergrens van Nederland, het België waar Vlamingen en Walen leven, werken, (en ook soms kibbelen), schijnt wel bij uitstek geschikt te zijn voor dwaallichtjes, heksen en spoken.

Rond het stadje Komen, gelegen in de provincie West-Vlaanderen, aan de boorden van de Leie — de rivier der schilders — „leven er spoken!”

Zo verhaalt tenminste een ingezetene van deze stad, die zelfs uit vrees voor „beheksing”, naar een Waalse provincie, Henegouwen, is uitgeweken.

Een zekere heer Dobbels — zo is de familienaam van die „spookvrezende” — heeft zelfs hun majesteiten, koning Boudewijn en koning Leopold, per brief, op het „werkelijk” bestaan van die griezelige occulte wezens gewezen.

Ook Frankrijk's president, Charles de Gaulle, heeft hij niet onwetend willen laten betreffende „feiten” (Komen ligt immers zeer dicht bij de Franse grens) want die griezelige wezens zouden ook wel eens een uitstapje naar „la belle France” durven ondernemen.

De heer Dobbels heeft ook de pers gealarmeerd en aan een Antwerps dagblad zijn bevindingen en zijn vrees kenbaar gemaakt.

Zo schrijft hij aan „Het Handelsblad” (van Antwerpen):

„Mijn majesteit weet alles, vraag het hem en het zal u duidelijk worden, dat ik niet overdrijf.....”

Bezoek in de wigwam

HET DAGBLAD, TUK op sensatie waarschijnlijk, delegeerde een correspondent, en, ziehier, wat de heer A. Veltman over zijn bezoek te Komen neerpande:

Aangezien dit briefje ons nogal schamel leek om als introductie te kunnen dienen tot het paleis te Laken (de residentie van de Koning) voor een onderhoud over de spoken te Komen, zochten wij de heer Dobbels zelf op in z'n wigwam in het Leieplaatsje. Hij bleek een struis gebouwde veertiger te zijn, droeg een strak gespannen alpinopetje, en z'n bolle ogen werden vastgehouden door een vreemde, fixerende blik.

„U schreef ons over spoken”, vielen wij met de deur binnen in het kraaknette huis. „heeft u persoonlijke ondervindingen.....?”

„Spoken.....? Neen, dat bedoelde ik zo niet, dat is een spreekwoord (sic), maar vreemde machten, die een mens overheersen..... spiritisme!

Mijnheer”, en zijn stem sloeg plotseling over, „ik ben in de macht van een man, en als hij hier komt, hier in de gemeente, dan voel ik dat hij er is, en als ik daar kom, in zijn gemeente, dan voelt hij ook dat ik er ben..... Ja”, vervolgde hij. „ik heb dit alles geregeld geschreven aan koning Boudewijn en koning Leopold om hen op de hoogte te houden, en de prokureur in Doornik eveneens..... Zie maar”, en hij haalde een dikke bundel correspondentie uit de kast, „ziet gij die brieven van de koning Boudewijn en van koning Leopold III, ze antwoorden mij geregeld.....”

Hij spreidde een hoopje ambtelijke stukken over tafel. Kabinet van de koning bevestigde ontvangst van brief en deelde mede deze telkens doorgezonden te hebben naar „Sociale voorzorg”. Ook het sekretariaat van koning Leopold III liet weten de epistels aan „de bevoegde diensten” te hebben overgemaakt. „Maar wat is er dan toch eigenlijk aan de hand?”, wilden wij weten. „het lijkt allemaal zo verward.....”

Hij keek hem vreemd aan

HIJ DEED EEN vreemd verhaal. Zes jaar geleden was hij ziek geworden. „Op 27 januari 1959”, bepaalde hij met zonderlinge nauwkeurigheid. Een soort vergiftiging. Zo voelde hij dat toch. Dokters konden hem niet helpen. Ten einde raad, „ik kon niet meer werken”, kwam hij terecht bij een pendelaar in Kortrijk. Die keek hem vreemd aan.

„Weet u wat u heeft?”, vroeg de pendelaar fluisterend. „u heeft de oude man.....”

„Wat zegt u?” vielen wij de Komenaar in de rede, „de oude man? Is dat een ziekte.....?”

„De pendelaar zei, dat de oude man iets is, dat je krijgt, als een ander je overheerst. Dat is spiritisme, zei de pendelaar”.

„En weet u wie die andere is, enfin, de man, die u in zijn macht heeft?” vroegen wij.

„Ja, dat is die van Houtem, (een dorpje ook in West-Vlaanderen). Ze zeggen daar van hem, dat hij een tovenaars is. Ik kan er alleen maar van af raken als ik naar de paters kan gaan..... Maar ik kan niet gaan, hij wil het niet.....”

„Nu”, zeiden wij sussend, „als je bij ons in de auto stapt en dus mee rijdt.....”

„Ja, maar dan ben ik toch nog overheerst door het kwaad. De mensen weten niet wat dat is spi-

ritisme..... Ik ben door hem gepakt geworden, hij heeft mij tot slachtoffer genomen, omdat hij denkt een grote som geld van mij te kunnen krijgen...”

De lijder aan de „oude man”, is toch niet zo sterk onder invloed, dat hij zich fysiek niet kan verdedigen tegen „het kwaad”. Het vorig jaar, toen hij op een dag langs de vaart naar Houtem fietste, botste hij op de weg aan tegen de zo geheten spiritist. En ondanks diens geestelijke overmacht, raakten beiden aan de slag. Een doodgewone, aardse vechtpartij, waarvoor beiden door de vrede-rechter werden bestraft.

Vechten en schrijven

BEIDEN MOETEN, NAAR wij van andere zijde hoorden, destijds samen een soort zaak van dienstbetoon hebben gehad. Zij maakten zich sterk alle mogelijke en onmogelijke puzzles van pensioen, invaliditeit, ziektehelp voor de mensen op te lossen. Zij trokken naar Brussel en liepen gewoon bij de ministers binnen..... Er is toen echter een konflikt gerezen over een al of niet vermeend groot bedrag aan geld. De vennoten werden aartsvijanden. Sindsdien weet de Komenaar niet beter dan dat hij zich in de greep van „het kwaad” bevindt en de definitie van de pendelaar, dat hij aan „de oude man” lijdt, heeft er zeker geen goed aan gedaan.

Het bijzondere hiervan nu is, dat hij zijn dagen uitsluitend doorbrengt met brieven schrijven aan liefst de allerhoogsten. Hij houdt hen steeds op de hoogte van de dagelijkse spiritische voorvallen..... Koningen en presidenten, prokureurs en rijkswachtcommandanten, krijgen doorlopend brieven geadresseerd.

„Kan dat niet gevaarlijk worden?” vroegen wij een gezaghebbend persoon.

„Och, bij het opkomen en het vallen van het blad wordt het nogal vreemd, dan schrijft hij veel meer..... Maar maatregelen, neen, daar is geen reden toe.”

Nochtans zei hij ons, besluit de heer Veltman in het Handelsblad van Antwerpen, dat er bij spiritisme een van de twee moet verdwijnen.....

Zou een dergelijke man, niet beter aan de zorgen van een psychiater worden toevertrouwd?

Want het schijnt dat spoken bijzonder bang zijn van wetenschapsmensen.

Antwerpen.

V. E. L. KLEYNEN

Voormalig autohandelaar „doktert” over bejaarden

„DOEN ALSOF MEN arts is” — dat blijkt ook in particuliere bejaarden tehuizen voor te komen. Wij zijn er de Haagse Courant dankbaar voor, dat ze zulk een treurig geval eens uit de doeken heeft gedaan. De verslaggeefster Dini Ymker schreef een relaas onder de titel „Onhoudbare toestanden in Haagse particuliere bejaarden-tehuizen” dat er geen doekjes om windt.

Dini Ymker kwam in een tehuis in een keurige Haagse straat. Een even keurige meneer deed open.

Hij was vroeger handelaar in laten we zeggen tweedehands auto's. Hij „directeurt” en „doktert” nu over tien geestelijk gestoorde bejaarden. „Ze zijn allemaal even dol op me, hè omaatje”, deelt hij mee, terwijl hij „ommatje”, die een maand geleden nog slechts huilde of sliep een teer kusje achter het oor toedient. Ze kijkt suf voor zich uit. Hij streelt de smalle schouder en slaat de arm om haar heen.

„Hallo, ome Gerrit” tegen een negentiger in een ruime, doch sombere kamer. „Wij lusten ons borreltje wel, nietwaar?” Ome Gerrit, de maat stappend bij radio Veronica-klanken, knikt gelukkig.

Het kleine kantoor van de voormalige autohandelaar is ingericht als een niet slecht geoutilleerde spreekkamer van een arts: geheimen der medische wetenschap in groen leer op de plank, ernaast de koperen vizel. Bij de bandrecorder naast de telefoon en de walkie-talkie een arsenaal doosjes met watten, scharen en vervaarlijk glimmende tangen. Tegen de tafel een zuurstofapparaat. Klaar voor gebruik ligt er een camera („Ik fotografeer actie. Zo leuk, bij voorbeeld hoe een oudje een banaantje steelt”).

De autohandelaar is geen arts geworden. Wel heeft hij de natuurgeneeswijze enige jaren bestudeerd en geeft de voorkeur aan een sinaasappel- en citroenkuur boven die met medicijnen. „Ik weet er genoeg van om te weten wat ik doe”, meent hij.

MET DRIE JONGE meisjes runt hij de zaak. Ruim vijftien jaar in het

bejaardenwerk. „Mijn tehuis valt noch onder de wet op de bejaardenoorden, noch onder de verordening op de verpleegtehuizen”. Dat komt hem dan ook uitstekend uit. Want dank zij dat feit, is er voor hem nog geen formuliertje gevonden, dat na invulling zijn „zaak” tot sluiten zou doemen. Er is geen lift, geen centrale verwarming in huis.

„Ze zijn tegen me. Willen wel dat ik sluit. De gemeente gaat de zaak in het groot oplossen. Reusachtige tehuizen. Waar blijft het individu?”

„Ik heb altijd al interesse gehad voor bejaarden, al voel ik eigenlijk weinig voor het mensdom. Het is dankbaar werk, al is het alleen al omdat het je ijdelheid streelt”.

Hij wijst op een serie ingelijste dankbrieven van kinderen van overleden patiënten en van gemeentelijke instellingen buiten Den Haag. Enkele zijn kennelijk op verzoek geschreven.

De gemeentelijke Sociale Dienst van Den Haag schreef hem echter een minder vleierende brief: „Naar aanleiding van uw verzoek delen wij u mede, dat wij geen enkele behoefte hebben aan bezetting van de door u beschikbaar gestelde bedden”.

„Zijn patiënten”

MET ANDERE WOORDEN, de „dokter-directeur” zal zijn geestelijk gestoorde bejaarden ergens anders vandaan moeten halen. Dat doet hij dan ook. 's-Gravenhages randgemeenten plaatsen dankbaar hun dementen bij hem. Hun „onbezorgde levensavond” houdt dan in: een kamer met tafel, stoel, bed en kachel, gedeeld met z'n tweeën, drieën of een kamer alleen. Want er moet onderscheid zijn. Dat houdt ook in: op tijd de maaltijden en zo nu en dan een bemoedigend woord van de directeur zelf. Hij spreekt over „zijn patiënten” en kijkt daarbij voortdurend naar één punt boven de deur. Voorzichtig brengt hij zijn al dan niet vermeende paranormale begaafdheid in verband met zijn werk.....

Intuïtief voelt de ex-autohandelaar hoe hij zijn patiënten moet behandelen,

zo zegt hij. „Met veel gebrul heb ik een oud dametje leren lopen. Ik laat ze tuinbonen doppen, wanneer ik vind dat dat goed voor ze is, of ze willen of niet”. De therapie bij een andere negentigjarige dame, die de eerste nacht in het tehuis doorbracht, was: haar vastbinden in haar eigen lakens. „Ze kwam voortdurend haar bed uit om een kraan open te zetten. Negentig was ze, ze had veertig graden koorts, maar watervlug.....”

In de „spreekkamer” hangt een intercom. Een druk op de knop en iedere ademhaling, elk kuchje, elke tegen zich zelf gesproken zin of geneuried liedje wordt geregistreerd.

„Een gesloten tv-circuit zou het beste zijn. Dan is de controle ideaal. Vrijheidsberoving is het werkelijk niet, ze weten, dat dat ding er hangt”, zegt de autohandelaar.

„Ik heb nog even gedacht, toen ik mijn tweede pand aankocht (ik kan dan negentien bejaarden hebben) om er een stichting van te maken. Maar ja, die beoogt geen winst. Ik vind, je mag er wel van leven, van die oude mensen, maar winst maken, nee.....”

Het medium en het kussen

EEN MALEISE VROUW, die beweerde dat ze een verlamde man kon genezen, werd door een rechtbank in Noord-Maleisië tot twee jaar gevangenisstraf veroordeeld. De vrouw, die zich een „medium” noemde, had de echtgenote van de patiënt tot driemaal toe opgedragen om geld in het kussen van het bed van de man te naaien. Zij moest daarna de kamer uit gaan en een aantal gebeden zeggen. Toen het „medium” niet terugkeerde om de behandeling van de patiënt te voltooien maakten familieleden het kussen, dat zo'n merkwaardige rol zou moeten spelen in de genezing van de verlamde man, open. Al het geld, achthonderd gulden, bleek te zijn verdwenen.

Bestuur van de Vereniging tegen Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen te Haarlem, Secretaresse; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Rechter te Arnhem; J. E. Buijter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; P. L. Stal, Arts te 's-Gravenhage; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam en M. Paulissen te Voorburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 7,50 voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonnees: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 7,50 voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekers-assistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.